

A hit példaképe...

Köszöntés: „Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de ti meg akartok ölni, mert az én igémnek nincs helye bennetek. Én azt mondom, amit az én Atyámnál láttam, és ti is azt teszitek, amit a ti atyátoktól hallottatok. Ezt mondták neki: A mi atyánk Ábrahám. Jézus így szólt hozzájuk: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek (Jn 8, 37-39).” Ámen.

Gyülekező ének: 153. dicséret: „Ó, mely boldog az olya ember életében...”

Fennálló ének: 47. zsoltár 1. verse: „No, minden népek, ...”

Fő ének: 47. zsoltár: 2-5. versei: „Hatalmunkba vett...”

Köszöntés: „Tekints le az égből, nézz le szent és dicső hajlékodból: Hol van féltő szereteted és hatalmad? Szánalmadat, irgalmadat miért vonod meg tőlünk? Hiszen te vagy a mi atyánk, Ábrahám nem ismer bennünket, Izrael nem törődik velünk. Uram, te vagy a mi atyánk, ósidóktól fogva megváltónknak nevezünk. Miért engeded, Uram, hogy letévedjünk utaidról? Miért engeded, hogy a szívünk kemény legyen, és ne féljen téged? Fordulj oda ismét a te szolgálidhoz, a törzsekhez, melyek a te örök tulajdonod (Ézs 63,15-17).” Ámen.

Lekció: Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott levél 4. fejezete 13-25. versei: *„Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéletben, hogy örökölni fogja a világot. Hiszen ha a törvény alatt élők az örökösök, akkor üressé lett a hit, és hiábavaló az ígélet, ⁵mivel a törvény csak Isten haragjához vezet. Ahol azonban nincs törvény, ott nincs törvényszegés sem. Azért hitből, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígélet Ábrahám minden utóda számára: nemcsak a törvényből valóknak, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő, ahogyan meg van írva: „sok nép atyjává tettelek téged”, mindnyájunk atyja Isten színe előtt, akiben hitt, aki megelevenítte a holtakat, és létre hívja a nem létezőket. Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ilyen sok lesz a te utódod!” Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. Isten ígéletében nem kételkedett hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni. Ezért Isten ezt „be is számította neki igazságul”. De nem egyedül érte van megírva, hogy „beszámította neki igazságul”, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, mert hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.”*

Előíma: Én Uram, én Istenem, csendben és alázattal jövök Eléd. Te ismered a szívemet, a gondolataimat és az aggodalmaimat. Tudod, hogy magamtól nincs semmim, ami megérinthetné az emberi szíveket. Ezért kérek: vedd el szavaimat, ajkamat és a gondolataimat. Tisztítsd meg, töltsd meg, és vezesd őket a Te Szentlelked által. Ne engeddd, hogy a saját dolgaimat mondjam, hanem azt, amit ma Te akarsz mondani. Adj békességet a félelem helyett, alázatot a büszkeség helyett, és szeretetet mindenki iránt, aki hallani fogja ma a Te Igédet. Nyisd meg az Ige hallgatók szívét, hogy ne csak egy gyenge embert halljanak, hanem az élő Istent és az evangélium erejét. És ha én sem értem mindazt, amit cselekszel, segíts bízni Benned – úgy, ahogyan Ábrahám bízott. Legyen minden a Te dicsőségedre, és hozza meg a Te Igéd a gyümölcsét. Az Úr Jézus Krisztus nevében, Aki meghalt és feltámadt a halálból. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 169. dicséret: „Úr Isten téged szívünkben dicsérünk...”

Textus: Mózes I. könyve 17. fejezete 3-8. versei: *„Ekkor Ábrám arcra borult, Isten pedig így szólt hozzá: Ez lesz az én szövetségem veled: Sok nép atyja leszel! Nem neveznek többé Ábrámnak, hanem Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszek. Nagyon-nagyon megszorítom utódaidat, népeket támasztok belőled, királyok származnak tőled. Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is. Neked és utódaidnak adom a földet, ahol jövevény vagy, Kánaán egész földjét birtokul örökre, és Istenük leszek. “*

Vasárnapot ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézusban!

Van egy különös csend az életben. Az a fajta csend, amikor már mindent végig gondoltál. Amikor már próbálkoztál. Amikor már hibáztál is. Ábrahám 86 éves. Egy megrekedt állapotban van. Ott áll a kérdés: *Vége van mindennek? Elrontottam?* És a válasz fájdalmasan őszinte: Izmaél története ezt mondja: igen, közbeléptél. Beleavatkoztál. Nem vártad ki Isten idejét. És mégis... Isten csendje nem az elutasítás csendje. Hanem az előkészítésé. **És egyszer csak megszólal Isten.** Ábrahám nem vitatkozik. Nem magyarázkodik. Nem kérdez. *Arcra borul.* Ez a hit egyik legtisztább pillanata. Amikor már nincs mit mondani – csak elfogadni. **Isten pedig ismételi.** Ugyanazt az ígéretet. Újra. És újra. És újra. Miért? Mert: a hit nem egyszeri döntés, hanem folyamatos megerősítés, a bizalom nem egy pillanat műve, hanem ismétlésekben épül, a reménység nem hangos, hanem

mélyen beágyazódik. Isten tudja, hogy nekünk szükségünk van erre. **Nincs üres hit. Nincs hiábavaló ígélet. Isten részéről biztosan nincs.**

És jön valami új. A névváltoztatás. Ábrámból Ábrahám lett. Szárjából Sára lett. Nem egyszerű formai változás ez. Ez identitásváltás. Ábrahám jelentése: „sokaság atyja”. De nem ő a fenséges. Hanem az Ő Atyja. Ezért borul arcra. Mert megérti: nem róla szól a történet. Szerves része, de nem mozgatórugója. **És itt jön a legnagyobb feszültség.** Az ígélet akkor hangzik el, amikor emberileg már lehetetlen. Elhalt test. Elhalt remény. Elhalt jövő. És mégis: **Itt kezdődik Isten munkája.** Pál apostol így mondja a Római levélben: Ábrahám „reménység ellenére reménykedve hitt”. Ábrahám nem a körülményekre nézett. Ábrahám nem a testére nézett. Ábrahám nem a múlt hibáira nézett, Hanem Istenre. Aki: **„megeleveníti a halottakat, és a nem létezőket előhívja.”** Ezért születik meg **végül Izsák – a nevetés.** Ki nevet a végén? Az, aki Isten ígéletében bízott. Az nevet, aki utoljára nevet.

Mit jelent ez nekünk ma? Hiszed-e, hogy a lehetetlen valóság lehet? Gyógyulás ott, ahol az orvos már nem ígér. Szeretet ott, ahol csak feszültség van az asztalnál. Bátorság ott, ahol félelem uralkodik. Igazi kapcsolatok a felszínesség helyett. Látás a zavarodottság helyett. Az, ami benned „elhalt” – pont ott kezdődik Isten csodája. **És még egy fontos dolog.** Ábrahám azt hitte, ez róla szól. A családjáról. De Pál világossá teszi: **az ígélet nem csak neki szólt.** A hit személyes, de nem magánügy. A hit egyéni, de közösséget teremt. A hit túlmutat rajtad. Túlmutat a családon. Túlmutat az életed keretein. Mert az ígélet középpontja nem te vagy. Hiszen az Újszövetség hogyan kezdődik? **„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve (Mt 1,1).”** Isten ígérete nem szakadt meg. Nem felejtődött el. Nem vészett el a csendben. Beteljesedett.

Jézus Krisztus. Ő, Aki számára nem volt hely a szálláson. Ő, Akit édesanyja jászolba fektetett. Ő, Aki barmok közt feküdt. Ő, Akit a betlehemi mezőn tanyázó pásztorok és a napkeleti bölcsek imádtak. Őt, Akit szülei Egyiptomba

menekítettek, mert az élete veszélyben volt. Ő, Aki tizenkét éves korában a templomban találunk, amelyből ellenfelei rablók barlangját csináltak. Őt, Akinek nem volt hová a fejét lehajtania. Őt, Akinek az imaszobája a hegy volt és az imádság napszakja a pirkadat, a kikelet és az éjszakai őrjáratnyi idő. Végül még a ruhájára is sorsot vetettek. Mindentől megfosztották. Megfeszítették. Kölcsönkapott sírban nyugodott egy hétvégén. De Isten nem akarta, hogy az Ő Szentje rothadást lásson. A győztes Fejedelem feltámadt a halálból. Ő minden sír igazi Ura. Övé minden hatalom mennyen és földön. Benne nyer áldást a föld minden nemzetsége. Az Ábrahámnak adott minden ígéret egyedül Benne „igen” és „ámen”. Ez áll keresztyén szolgálatunk középpontjában Krisztus előtt, Aki tanítványi mivoltunkat így foglalta össze: *„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, az nem lehet az én tanítványom. Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom (Lk 14,26-27).”*

Az Úr önmagát áldozza fel, és azt akarja, hogy mi is felismerjük: az igazságosság és a megigazulás nem csupán Pál kegyelemre vonatkozó kifejezései, hanem a menny szeretetteljes gondoskodása rólunk és a föld nemzeteiről, hogy annyian legyünk, mint az ég csillagai és mint a tengerpart homokja. Igen, ez rólunk is szól? Ne felejtjük el: az Úr nem azért áld meg bennünket, hogy mi áldottak legyünk, hanem hogy az élő hit által Jézus Krisztusban mi magunk is áldássá váljunk mások számára. Ebben áll Ábrahám példája, és mindazoké, akik hitben megelőztek minket az örökkévalóságba. Ők erről tettek tanúságot. Áldottnak lenni – ezt kívánjuk. Áldássá válni – ez már felelősség. A Zsidókhhoz írt levél így értékeli ezt: *„Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön (Zsid 11,13).”* Isten csendje nem üresség. Hanem előszoba. A kérdés csak ez: Amikor megszólal... **te készen állsz-e arcra borulni, vagy még mindig magyarázkodni szeretnél? Ámen.**

Utóima: Szerető mennyei Édesatyánk, csendben állunk most Előtted. Köszönjük, hogy a Te csened nem üresség, nem elutasítás, hanem előkészítés. Urunk, megvalljuk, hogy sokszor nem tudtunk várni. Közbeléptünk, irányítani akartunk, és nem bízunk a Te időzítésedben. Köszönjük, hogy mégis megszólalsz, és újra meg újra megerősíted ígéreteidet. Taníts bennünket úgy hinni, mint Ábrahám: reménység ellenére is reménykedve. Nem a körülményeinkre nézve, hanem egyedül Rád. Urunk, ahol bennünk valami elhalt, ahol elfáradt a hit, ahol kihűlt a szeretet, ott kérünk, kezdj új munkát. Imádkozunk **most** azokért, akik várakozásban vannak, akik úgy érzik, hogy Te hallgatsz – erősítsd meg őket, hogy a Te csenedben is bízzanak. Fohászunk azokért, akik hibáztak, és most a múlt terhe alatt élnek – add, hogy ne önmagukra, hanem a Te kegyelmedre nézzenek.

Imádkozunk most azokért, akiknek „elhalt” reménységeik vannak: betegségben, kapcsolatokban, hivatásban – mutasd meg, hogy ahol emberileg vége, ott kezdődik a Te munkád. Kérünk a családokért, ahol feszültség, kimondatlan szavak és távolság van – hozz gyógyulást, békességet és új kezdetet. Kérünk a betegekért és szenvedőkért, adj erőt, vigasztalást, és ha akarod, gyógyulást.

Kérünk gyülekezetünkért, hogy ne csak áldottak legyünk, hanem áldássá váljunk mások számára. Kérünk azokért is, akik még nem ismernek Téged – szólítsd meg őket, és vezesd őket Jézus Krisztushoz. Urunk, adj nekünk alázatot, hogy felismerjük: nem mi vagyunk a középpontban, hanem Te.

Köszönjük Jézus Krisztust, Akiben minden ígéreted „igen” és „ámen”. Ő általa kérünk: formáld az életünket, és vezess a Te utadon. Amikor megszólalsz, adj nekünk szívet, amely nem magyarázkodik, hanem leborul Előtted. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat (IIKor 9,6).”

Áldás: „Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik (Tit 2,11-14).” Ámen.

Záró ének: 425. dicséret: „Ó, Ábrahám Ura, ...”